

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2024 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **R. R. i D. L.**
skazanych z art. 258 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 28 grudnia 2022 r., sygn. II AKa 324/21,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 20 kwietnia 2018 r., sygn. IV K 250/13,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanych R. R. i D. L. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[PGW]

UZASADNIENIE

R. R. został oskarżony o to, że:

I. w okresie co najmniej od dnia 14 czerwca 2012 r. do dnia 24 czerwca 2012 r. w L. i innych miejscowościach na terenie kraju, jak i poza granicami P., wspólnie z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzwspólnotowym nabyciu znacznych ilości środków odurzających oraz na udziale w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

II. w okresie od dnia 14 czerwca 2012 r. do dnia 24 czerwca 2012 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i ustalonego w niej podziału ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w wewnątrzwspólnotowym nabyciu znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości 10,1 kg w ten sposób, iż przyjął środki finansowe, za które dokonano zakupu marihuany na terenie Holandii, którą następnie M. T. przewiózł z H. do P. jako bagaż podręczny busem świadczącym usługi pasażerskie, który to transport został zatrzymany w dniu 24 czerwca 2012 r. w W. woj. [...], tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

III. w okresie od stycznia 2010 r. daty dziennej początkowej bliżej nieustalonej do dnia 30 maja 2010 r. w L. i innych miejscowościach na terenie kraju, jak i poza granicami P., wspólnie z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzwspólnotowym nabyciu znacznych ilości środków odurzających oraz na udziale w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

IV. w okresie od stycznia 2010 r. daty dziennej początkowej bliżej nieustalonej do dnia 30 maja 2010 r. w L. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i ustalonego w niej podziału ról, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznych ilości środków

odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 30 kg w ten sposób, że co najmniej 3-krotnie zamówił i przekazał pieniądze na zakup narkotyków na terenie H., które po dostarczeniu do L. odebrał od osób bezpośrednio uczestniczących w przewozie narkotyków z Holandii każdorazowo w ilości po co najmniej 10 kg, celem dalszej ich dystrybucji osobom niebędącym konsumentami, tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

V. w okresie od jesieni 2005 r. do wiosny 2006 r. dat dziennych bliżej nieustalonych w L. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze aby inne ustalone i nieustalone osoby wbrew przepisom uczestniczyły w obrocie znaczną ilością środków odurzających, swoim zachowaniem polegającym na 3-krotnym uzgodnieniu za pośrednictwem M. P. terminu transakcji pomiędzy osobami niebędącymi konsumentami zakupu i przekazania marihuany każdorazowo w ilości po 2 kg, ułatwił im udział wbrew przepisom ustawy w obrocie znaczącą ilością narkotyków o łącznej wadze 6 kg, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

VI. w okresie pomiędzy styczniem 2011 r. a dniem 17 lipca 2012 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w L. wbrew przepisom ustawy udzielił nieodpłatnie S. J. środka odurzającego w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 1 gram, tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

VII. w okresie pomiędzy styczniem 2011 r. a dniem 17 lipca 2012 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w L. wbrew przepisom ustawy udzielił nieodpłatnie S. J. środka odurzającego w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 1 gram, tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

VIII. w dniu 13 lipca 2009 r. w L. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w zamiarze, aby D. L. w celu uzyskania dla siebie kredytu, przedłożyła nierzetelny dokument i za pomocą wprowadzenia w błąd pośrednika banku co do faktu zatrudnienia i wysokości wynagrodzenia doprowadziła [...] Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 418.144,33 zł

z tytułu udzielonego kredytu hipotecznego, ułatwił jej popełnienie tego czynu w ten sposób, że wystawił nierzetelny dokument w postaci zaświadczenia o jej zatrudnieniu i zarobkach w [...] SJ. w L., tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

IX. w okresie od dnia 23 lutego 2012 r. do dnia 24 kwietnia 2012 r. w L. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w zamiarze, aby D. L. w celu uzyskania dla siebie kredytu, przedłożyła jako autentyczne podrobione dokumenty i za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika banku, co do wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i wymiaru czasu pracy oraz co do faktu zatrudnienia i wysokości wynagrodzenia, doprowadziła [...] Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 450.364,16 zł z tytułu kredytu hipotecznego, ułatwił jej usiłowanie popełnienia tego czynu w ten sposób, że podrobił w celu użycia za autentyczne zawierające nierzetelne dane co do faktu zatrudnienia i wysokości zarobków w [...] s.c. zaświadczenia z dnia 23.02.2012 r. i z dnia 16.04.2012 r. poprzez podpisanie ich imieniem i nazwiskiem P. R. oraz po uprzednim nakłonieniu innej ustalonej osoby do podrobienia w celu użycia za autentyczne zaświadczenia ZUS Oddział w L. z dnia 11 kwietnia 2012 r. nr UBS [...] poprzez sporządzenie takiego dokumentu z nieprawdziwymi danymi o podstawie wymiaru składek i wymiarze czasu pracy, umożliwił D. L. jego okazanie pracownikowi banku, a następnie tak podrobione zaświadczenie osobiście przedłożył w banku, przy czym D. L. zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na ujawnienie, iż zaświadczenie ZUS nie jest zgodne z rzeczywistością, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

D. L. zaś została oskarżona o to, że:

X. w okresie co najmniej od maja 2009 r. daty pierwszej początkowej bliżej nieustalonej do dnia 17 lipca 2010 r. w L. i innych miejscowościach na terenie kraju, jak i poza granicami P., wspólnie z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzwspólnotowym nabyciu znacznych ilości środków odurzających oraz na udziale w obrocie znacznymi

ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

XI. w okresie co najmniej od maja 2009 r. daty dziennej początkowej bliżej nieustalonej do dnia 17 lipca 2010 r. w L., w kol. P. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i ustalonego w niej podziału ról, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczyła w wewnątrzwspólnotowym nabyciu znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 200 kg w ten sposób, iż co najmniej 5-krotnie przyjęła od innych osób pieniądze, za które dokonano zakupu marihuany na terenie H., którą następnie ustaleniu kurierzy przewieźli z H. do P. do . jako bagaż podręczny busami świadczącymi usługi pasażerskie oraz samochodem m-ki R. L. w specjalnie skonstruowanej do tego celu skrytce, tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XII. w okresie co najmniej od dnia 14 czerwca 2012 r. daty dziennej początkowej bliżej nieustalonej do dnia 24 czerwca 2012 r. w L. i innych miejscowościach na terenie kraju, jak i poza granicami P., wspólnie z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzwspólnotowym nabyciu znacznych ilości środków odurzających oraz na udziale w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

XIII. w okresie od dnia 19 czerwca 2012 r. do dnia 24 czerwca 2012 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i ustalonego w niej podziału ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczyła w wewnątrzwspólnotowym nabyciu znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości 10,1 kg w ten sposób, iż przyjęła, po czym przekazała ustalonej osobie środki finansowe, za które dokonano zakupu marihuany na terenie

H., którą następnie M. T. przewiózł z H. do P. jako bagaż podręczny busem świadczącym usługi pasażerskie, który to transport został zatrzymany w dniu 24 czerwca 2012 r. w W. woj. [...], tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XIV. w dniu 18 sierpnia 2009 r. w L. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania dla siebie kredytu, po uprzednim przedłożeniu nierzetelnego dokumentu w postaci zaświadczenia z dnia 13.07.2009 r. o zatrudnieniu i zarobkach w „[...]” S.J. w L., za pomocą wprowadzenia w błąd pośrednika banku co do faktu zatrudnienia i wysokości wynagrodzenia, doprowadziła [...] Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 418.144,33 zł z tytułu udzielonego kredytu hipotecznego, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XV. w okresie od dnia 2 marca 2012 r. do dnia 24 kwietnia 2012 r. w L. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania dla siebie kredytu, przedłożyła jako autentyczne podrobione poprzez sporządzenie zawierającego nieprawdziwe dane o podstawie wymiaru składek i wymiarze czasu pracy zaświadczenie ZUS Oddział w L. z dnia 11 kwietnia 2012 r. nr UBS [...] oraz podrobione przez R. R. poprzez podpisanie imieniem i nazwiskiem P. R. zawierające nierzetelne dane co do faktu zatrudnienia i wysokości zarobków w [...] s.c. w L. zaświadczenia z dnia 23.02.2012 r. i z dnia 16.04.2012 r. i za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika banku co do wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, wymiaru czasu pracy oraz wysokości wynagrodzenia, usiłowała doprowadzić [...] Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 450.364,16 zł z tytułu kredytu hipotecznego, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na odmowę jego udzielenia wobec ujawnienia przez pracownika banku, iż złożone zaświadczenie ZUS nie jest zgodne z rzeczywistością, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 20 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV K 250/13 m. in.:

1.1. R. R. w zakresie czynu I aktu oskarżenia został uznany winnym tego, że w okresie co najmniej od 14 do 24 czerwca 2012 r. w L. i innych miejscowościach na terenie kraju, jak i poza granicami P., wspólnie z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzwspólnotowym nabyciu znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany oraz na udziale w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany, tj. przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazano go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

1.2. R. R. został uznany winnym popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazano go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

1.3. R. R. w zakresie czynu III aktu oskarżenia został uznany winnym tego, że w okresie od stycznia 2010 r. daty dziennej początkowej bliżej nieustalonej do dnia 30 maja 2010 r. w L. i innych miejscowościach na terenie kraju, jak i poza granicami P., wspólnie z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzwspólnotowym nabyciu znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany oraz na udziale w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany, tj. przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazano go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

1.4. R. R. został uznany winnym popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazano go na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

1.5. R. R. został uznany winnym popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazano oskarżonego na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

1.6. R. R. został uznany winnym popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VI aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

1.7. R. R. został uznany winnym popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VII aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

1.8. sąd ten przyjął, iż czyny przypisane R. R. w pkt 1.6. i 1.7. stanowią ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

1.9. R. R. w zakresie czynu VIII aktu oskarżenia został uznany winnym tego, że w dniu 13 lipca 2009 r. w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze aby D. L. w celu uzyskania dla siebie kredytu,

doprowadziła [...] Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 418.144,33 zł z tytułu udzielonego kredytu hipotecznego poprzez przedłożenie nierzetelnego dokumentu poświadczającego fakt jej zatrudnienia i zarobki w [...] S.J. w L. i wprowadzenie w błąd pośrednika banku co do wymienionych okoliczności, ułatwił jej popełnienie tego czynu w ten sposób, że będąc jako współwłaściciel wskazanego przedsiębiorstwa uprawnionym do wystawienia dokumentu, wystawił dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach D. L. w [...] S.J. w L. poświadczając w nim nieprawdę, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. sąd ten skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. na grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając na mocy art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

1.10. R. R. w zakresie czynu IX aktu oskarżenia został uznany winnym tego, że w okresie od dnia 23 lutego 2012 r. do dnia 24 kwietnia 2012 r. w L., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w zamiarze, aby D. L. w celu uzyskania dla siebie kredytu, przedłożyła jako autentyczne podrobione dokumenty i za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika banku, co do wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i wymiaru czasu pracy oraz co do faktu zatrudnienia i wysokości wynagrodzenia, doprowadziła [...] Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 450.364,16 zł z tytułu kredytu hipotecznego, ułatwił jej usiłowanie popełnienia tego czynu w ten sposób, że podrobił w celu użycia za autentyczne zawierające nierzetelne dane co do faktu zatrudnienia i wysokości zarobków w [...] zaświadczenia z dnia 23.02.2012 r. i z dnia 16.04.2012 r. poprzez podpisanie ich imieniem i nazwiskiem P. R. oraz po uprzednim nakłonieniu innej ustalonej osoby do podrobienia w celu użycia za autentyczne zaświadczenia ZUS Oddział w L. z dnia 11 kwietnia 2012 r. nr UBS [...] poprzez sporządzenie takiego dokumentu z nieprawdziwymi danymi o podstawie wymiaru składek i wymiarze czasu pracy, umożliwił D. L. jego okazanie

pracownikowi banku, a następnie tak podrobione zaświadczenie osobiście przedłożył w banku, przy czym D. L. zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na ujawnienie, iż zaświadczenie ZUS nie jest zgodne z rzeczywistością, tj. przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. sąd ten skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. na grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

1.11. na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny sąd połączył i jako karę łączną wymierzył R. R. 6 (sześć) lat pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając na mocy art. 86 § 2 k.k. wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

1.12. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności sąd zaliczył oskarżonemu R. R. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania tj. rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 17 lipca 2012 r. do 20 listopada 2014 r., zaś

2.1. D. L. w zakresie czynu X aktu oskarżenia została uznana winną tego, że w okresie co najmniej od maja 2009 r. daty dziennej początkowej bliżej nieustalonej do dnia 17 lipca 2010 r. w L. i innych miejscowościach na terenie kraju, jak i poza granicami P., wspólnie z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzwspólnotowym nabyciu znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany oraz na udziale w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany, tj. przestępstwa wyczerpującego dyspozycję z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazano ją na karę roku pozbawienia wolności;

2.2. D. L. została uznana winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt XI aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazano ją na karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając na mocy art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.3. D. L. w zakresie czynu XII aktu oskarżenia została uznana winną tego, że w okresie co najmniej od 14 do 24 czerwca 2012 r. w L. i innych miejscowościach na terenie kraju, jak i poza granicami P., wspólnie z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany oraz na udziale w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany, tj. przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazano ją na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

2.4. D. L. została uznana winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt XIII aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazano ją na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając na mocy art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.5. D. L. została uznana winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt XIV aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazano ją na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. na grzywnę w wymiarze 50

(pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.6. D. L. w zakresie czynu z pkt XV aktu oskarżenia została uznana winną tego, że w okresie od dnia 2 marca do dnia 24 kwietnia 2012 r. w L., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania dla siebie kredytu, przedłożyła jako autentyczne podrobione dokumenty w postaci: zaświadczenia ZUS Oddział w L. z dnia 11 kwietnia 2012 r. nr UBS [...] zawierającego nieprawdziwe dane o podstawie wymiaru składek i wymiarze czasu pracy oraz zaświadczenia z dnia 23.02.2012 r. i z dnia 16.04.2012 r. podpisane przez R. R. imieniem i nazwiskiem P. R. zawierające nierzetelne dane co do faktu zatrudnienia i wysokości zarobków w [...] w L. i za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika banku co do wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, wymiaru czasu pracy oraz wysokości wynagrodzenia, usiłowała doprowadzić [...] Oddział w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 450.364,16 zł z tytułu kredytu hipotecznego, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na odmowę jego udzielenia wobec ujawnienia przez pracownika banku, iż złożone zaświadczenie ZUS nie jest zgodne z rzeczywistością, tj. przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazano ją na karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. na grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.7. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny sąd połączył i jako karę łączną wymierzył D. L. 7 (siedem) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając na podstawie art. 86 § 2 k.k. wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2.8. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności sąd zaliczył oskarżonej D. L. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania tj. rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 14 lipca 2012 r. do 20 listopada 2014 r.

Ponadto sąd ten zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, zaś wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa (pkt 9 wyroku).

Na skutek apelacji wniesionych m. in. przez obrońców ww. oskarżonych od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie, Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 17 października 2019 r. w sprawie o sygn. II AKa 249/18 zmienił wyrok sądu pierwszej instancji w ten sposób, że wobec R. R. uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej, orzeczoną karę pozbawienia wolności za czyn przypisany oskarżonemu w pkt. 1.2. podwyższył do 3 lat, zaś na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzekł karę łączną 5 lat pozbawienia wolności (pkt I.1.), natomiast wobec D. L. uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności, orzeczoną karę pozbawienia wolności za czyn przypisany w pkt. 2.4. podwyższył do 3 lat i miesiąca, zaś karę pozbawienia wolności orzeczoną za czyn przypisany jej w pkt. 2.2. obniżył do lat 4; na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł karę łączną 5 lat pozbawienia wolności (pkt. I.2.). W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt II), a także rozstrzygnął o kosztach sądowych w zakresie wskazanych oskarżonych (pkt. I.5. i IV).

Od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie, kasację wywiódł m. in. obrońca skazanych R. R. i D. L., adw. R. K. Po jej rozpoznaniu, wyrokiem z dnia 19 października 2021 r. Sad Najwyższy w sprawie o sygn. III KK 204/20 uchylił zaskarżone orzeczenie w zakresie dotyczącym R. R. i D. L. i w tej części przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy oskarżonych R. R. i D. L., Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 28 grudnia 2022 r. w sprawie o sygn. II AKa 324/21, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 20 kwietnia 2018 r. (sygn. akt IV K 250/13) w ten sposób, że w stosunku do R. R.: uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności (pkt I.1.a.), karę pozbawienia wolności

orzeczoną za czyn przypisany oskarżonemu w pkt. 1.2. podwyższył do 3 (trzy) lat i miesiąca (pkt I.1.b.), czyn przypisany oskarżonemu w pkt. 1.5. zakwalifikował z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 12 k.k. i przyjmując te przepisy za podstawę skazania, zaś za podstawę wymiaru kary art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r., złagodził orzeczoną karę pozbawienia wolności do roku (pkt I.1.c.), z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 1.9. wyeliminował ustalenie: „będąc jako współwłaściciel wskazanego przedsiębiorstwa uprawnionym do wystawienia dokumentu”, a z jego kwalifikacji prawnej i podstawy skazania - art. 271 § 3 k.k. (pkt I.1.d.), na podstawie art. 91 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 (cztery) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności (pkt I.1.e.), natomiast w stosunku do D. L. uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności (pkt I.2.a.), zmienił opis czynu przypisanego oskarżonej w pkt. 2.2. poprzez ustalenie, że uczestniczyła ona w wewnątrzwspólnotowym nabyciu znacznej ilości, tj. 120 kg środków odurzających w postaci marihuany w ten sposób, że 3 razy przyjęła od innych osób pieniądze, za które dokonano zakupu marihuany na terenie H., i wymierzoną jej za ten czyn karę pozbawienia wolności złagodził do 3 (trzy) lat i 6 (sześć) miesięcy (pkt I.2.b.), karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonej za czyn przypisany jej w pkt. 2.4. podwyższył do 3 (trzy) lat i miesiąca (pkt I.2.c.), na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę łączną 4 (cztery) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności (pkt I.2.d.). W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt II), a także zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych za II instancję i określił, że wchodzące w ich skład wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa (pkt III).

Wyrok sądu drugiej instancji wydany po ponownym rozpoznaniu sprawy po raz kolejny zaskarżył kasacją w całości na korzyść skazanych ich obrońca, adw. R. K., zarzucając we wniesionym od orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 grudnia 2022 r. nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia uchybienie polegające na rażącym i mającym istotny wpływ na treść wyroku naruszeniu przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

polegającym na zaniechaniu dokonania przez Sąd Apelacyjny w Lublinie wszechstronnej kontroli odwoławczej oraz należytego rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia do zarzutów dotyczących obrazy prawa procesowego, podniesionych w apelacji z dnia 20 lipca 2018 r. wniesionej przez obrońcę R. R. i D. L., adw. R. K., jak również na zaakceptowaniu dowolnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy oceny materiału dowodowego i w konsekwencji przeniesienia błędnych ustaleń faktycznych do orzeczenia Sądu Apelacyjnego. W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w zakresie dotyczącym R. R. i D. L. oraz wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 20 kwietnia 2018 r. (sygn. akt IV K 250/13) i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania, a także na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji w stosunku do R. R. i D. L.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Regionalnej w Lublinie delegowany do Prokuratury Krajowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanych R. R. i D. L. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, a Sąd Apelacyjny w Lublinie – rozpoznający powtórnie sprawę skazanych – nie dopuścił się podniesionego przez autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., mogącego mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 października 2021 r. w sprawie o sygn. III KK 204/20 wskazał przyczyny, dla których pierwsza złożona w sprawie kasacja obrońcy R. R. i D. L. okazała się zasadna oraz zasygnalizował naruszenia, których dopuścił się sąd *ad quem* rozpoznając apelację. W uzasadnieniu kasatoryjnego wyroku najwyższa instancja odwoławcza sformułowała także zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania przed -

ponownie rozpoznającym sprawę - Sądem Apelacyjnym w Lublinie, a to m. in. podjęcie pogłębionych rozważań w zakresie zarzutów apelacyjnych odnoszących się do oceny przeprowadzonych dowodów, w tym dowodu z wyjaśnień B. L. (różnorodnych sprzeczności wewnętrznych i zewnętrznych w ww. wyjaśnieniach), nieskonfrontowanie wyjaśnień B. L. z treścią opinii Laboratorium Kryminalistycznego KWP w L. (k. 5626-5638) traktującej o pojemności schowka/skrytki na narkotyki znajdującej się w samochodzie marki R. (zarzut z pkt. 2.f. apelacji) czy dowodu z zeznań M. P. (sprzeczności w ww. zeznaniach i zeznaniach S. N.) (zarzut z pkt. 2.h. apelacji). Sąd Apelacyjny w Lublinie rozpoznając sprawę ponownie w postępowaniu odwoławczym zastosował się do zapatrywań prawnych i wskazań najwyższej instancji sądowej.

Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, rozpoznając ponownie sprawę skazanych R. R. i D. L., Sąd Apelacyjny w Lublinie (sygn. II AKa 324/21) dokonał wszechstronnej kontroli odwoławczej oraz należycie rozważył i ustosunkował się do wszystkich zarzutów apelacyjnych, w tym zarzutów dotyczących obrazu prawa procesowego, sformułowanych w apelacji z dnia 20 lipca 2018 r. wniesionej przez obrońcę R. R. i D. L., adw. R. K., o czym w dalszej części uzasadnienia postanowienia. W pierwszej kolejności jednak należy przypomnieć, że postępowanie kasacyjne nie stanowi postępowania trzecioinstancyjnego; jego przedmiotem nie jest powtórzenie postępowania odwoławczego: kontrolą przeprowadzaną przez Sąd Najwyższy objęte jest orzeczenie sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.) badane pod kątem uchybień wskazanych w przepisach art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k. oraz art. 439 k.p.k. Podstawą nadzwyczajnego środka zaskarżenia mogą być wyłącznie uchybienia, których dopuścił się sąd drugiej instancji. Tym samym w ewentualnej orbicie zainteresowania procesowego najwyższej instancji sądowej znaleźć się mogą jedynie te błędy, które miałyby mieć miejsce w postępowaniu odwoławczym. Postępowanie kasacyjne nie dubluje bowiem postępowania apelacyjnego. Niedopuszczalne jest w tym postępowaniu podnoszenie zarzutów skierowanych przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji oraz bezpośrednie kontestowanie prawidłowości sposobu przeprowadzenia postępowania przed tym sądem oraz dokonanych ustaleń faktycznych.

Tych implikacji procesowych — wynikających wprost z określonego ukształtowania przez ustawodawcę modelu postępowania nadzwyczajnoskargowego inicjowanego wniesieniem kasacji (w szczególności zaś związanych z istnieniem wyraźnych barier procesowych w zakresie prawnej dopuszczalności formułowania w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów o charakterze czysto apelacyjnym) zdaje się nie dostrzegać obrońca skazanych.

W tym miejscu należy wskazać na to, że zarzut kasacyjny, oceniany przez pryzmat zaprezentowanych w uzasadnieniu kasacji argumentów, stanowi w istocie powielenie zarzutów podniesionych w zwyczajnym środku odwoławczym - z tą jedynie zmianą, że dla uczynienia zadość wymogom formalnym kasacji - „obrazę przepisów postępowania” zastąpiło „rażące naruszenie przepisów postępowania”, formułując zarzut rażącego naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Na etapie postępowania kasacyjnego skarżący nie podnosi bowiem żadnych argumentów, które nie znalazłyby się już poprzednio w polu widzenia sądu odwoławczego. Treść uzasadnienia w znacznej mierze stanowi przejaw braku zadowolenia z rozstrzygnięcia sądu *meriti*, zaaprobowanego przez sąd *ad quem*. Lektura zarzutu kasacyjnego, jak również jego uzasadnienia, w znacznej części będącego powieleniem wywodów apelacji, uprawnia do wyrażenia kategorycznego przekonania, że jej autor kwestionuje przede wszystkim ustalenia faktyczne dokonane przez orzekające w sprawie sądy, jakkolwiek *expresis verbis* wyartykułował uchybienie innego typu (rażące naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.). Jak trafnie dostrzega prokurator w odpowiedzi na kasację, autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia w jego uzasadnieniu podejmuje w gruncie rzeczy trud samodzielnego omówienia i oceny dowodów, oczywiście w sposób jednostronnie korzystny dla oskarżonych, względnie polemizuje z poczynionymi przez sądy obu instancji ustaleniami faktycznymi - prawidłowymi, bo dokonanymi w oparciu o całokształt materiału dowodowego i poddanymi logicznej ocenie, uwzględniającej wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Wykazując sądowi odwoławczemu zaniechanie dokonania wszechstronnej kontroli odwoławczej oraz należytego rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia do zarzutów podniesionych w apelacji dotyczących obrazu prawa procesowego, jak również na zaakceptowaniu dowolnej, wybiórczej, sprzecznej z

zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy oceny materiału dowodowego i w konsekwencji przeniesienia błędnych ustaleń faktycznych do orzeczenia tegoż sądu, skarżący zarzuca ogólnikowość i lakoniczność uzasadnienia, co do oceny poszczególnych dowodów, czy wręcz zbywanie zarzutu, zdaniem skarżącego istotnych dla dokonania prawidłowych ustaleń, nadając wyartykułowanym przez siebie uchybieniom rangę rażących i istotnych naruszeń przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Tymczasem w świetle wyraźnej dyspozycji przepisu art. 523 § 1 k.p.k. dezaprobata poczynionych ustaleń faktycznych nie może stanowić podstawy kasacyjnej. Takie postąpienie skarżącego w sposób jednoznaczny świadczy o tym, że autor kasacji w tym zakresie usiłuje ponownie poddać kontroli odwoławczej orzeczenie sądu pierwszej instancji, ignorując wymogi wynikające z normatywnego ukształtowania podstaw kasacyjnych.

Przechodząc *stricte* do oceny wyartykułowanego w kasacji zarzutu zauważyć należy, że zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Z kolei art. 457 § 3 k.p.k. stanowi, że w uzasadnieniu należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za zasadne albo niezasadne. W tym zakresie w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego sygnalizuje się, że „kwestionowanie spełnienia przez sąd odwoławczy standardu kontroli rzetelnej obarczone jest dodatkowym wymogiem, precyzyjnego wykazania, które z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (art. 433 § 2 k.p.k.) i że uchybienie takie mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. W przypadku podniesienia zaś zarzutu naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., należy mieć dodatkowo na uwadze, że sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, następuje już po wydaniu orzeczenia, co w świetle brzmienia art. 537a k.p.k., nie może powodować uchylenia wyroku tylko z tego powodu, że nie spełnia ono wymogów art. 457 § 3 k.p.k.” (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2020 r., sygn. IV KK 442/20, SIP «Legalis» nr 2505038). Zestawienie uzasadnienia sporządzonego przez sąd drugiej instancji oraz zarzutów odwoławczych przekonuje o rzetelności postępowania odwoławczego. Lektura uzasadnienia sądu *ad quem*, pozwala na

poznanie motywów, które legły u podstaw podjętej przez ten sąd decyzji i argumentacji.

Analizując uzasadnienie orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Lublinie należy dojść do przekonania, że sąd ten nie pominął żadnego ze stawianych w apelacji obrońcy skazanych R. R. i D. L. zarzutów, jak również wskazał czym się sąd odwoławczy kierował, wydając wyrok, dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne (por. „I. Co do apelacji adw. R. K.” sekcja 3 uzasadnienia formularzowego — *Stanowisko sądu odwoławczego wobec zgłoszonych zarzutów i wniosków*, strona 3-27). Stanowisko sądu odwoławczego co do podniesionych w apelacji obrońcy uchybień jest starannie umotywowane i — jak słusznie wskazuje prokurator w odpowiedzi na kasację — pozwala je wprost odnieść także do kwestii przedstawionych w kasacji. Przedstawioną w tym zakresie argumentację należy całkowicie podzielić i z tej też racji można odstąpić od ponownego jej przytaczania. W obszernym uzasadnieniu wyroku sąd odwoławczy wskazał dowody i ustalone fakty, które stanowiły podstawę orzeczenia i argumentację, dlaczego dowody te zostały obdarzone zaufaniem oraz którym dowodom i z jakiego powodu tego waloru odmówił, a w konsekwencji jakie fakty uznał za udowodnione. Dokonana pogłębiona analiza zebranych dowodów nie pozostawała w sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Sądy obu instancji orzekając w sprawie wnikliwie rozpatrzyły całokształt okoliczności związanych ze zdarzeniami objętymi aktem oskarżenia. Dodać należy, że wszechstronne pisemne uzasadnienia obu werdyktów nie pomijają żadnej kwestii kluczowej dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś lektura obszernych pisemnych rozważań sądów orzekających pozwala dostrzec rozwagę i dystans przy ocenie wszystkich dowodów, zwłaszcza zasadniczego w tej sprawie dowodu z wyjaśnień B. L. Zgromadzone w sprawie dowody poddane zostały wnikliwej i krytycznej analizie, tym samym trudno uznać ostateczną jego ocenę jako naruszającą i to w sposób rażący wskazane przez autora kasacji normy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając w oparciu o treść przepisów art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Wobec oddalenia kasacji jako oczywiście bezzasadnej rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia (art. 532 § 1 k.p.k.), zawartego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, stało się bezprzedmiotowe.

SSN Antoni Bojańczyk

[PGW]

[ms]